

17 Αυγούστου 2015

Για να μην αφήνουμε την προσευχή

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Οί δυσκολίες καί οί θλίψεις γίνονται άφορμή για νά καταφύγουμε στον φιάνθρωπο Θεό καί νά ζητήσουμε τή βοήθεια του. Είναι αλήθεια ότι αυτές τις δύσκολες ώρες γίνονται οί πιό θερμές προσευχές! Η ψυχή προσεύχεται μέ πίστη καί άφοσίωση, μέ δάκρυα καί άγωνία. Άν όμως ό Θεός μάς δώσει άμέσως αυτό πού ζητάμε, ύπάρχει τό ένδεχόμενο νά σταματήσουμε τήν προσευχή. Νά λάβουμε τό δώρο καί νά ξεχάσουμε τόν Δωρεοδότη. Καί τότε τό δώρο πού λάβαμε είναι πολύ μικρότερο σέ σύγκριση μέ τή ζημιά πού πάθαμε! Διότι δέν ύπάρχει τίποτα χειρότερο από τό νά διακόψουμε τήν έπικοινωνία μας μέ τόν Θεό καί νά φύγουμε από κοντά του!

Μήπως λοιπόν τό γεγονός ότι ό Κύριος δέν μάς δίνει άμέσως αυτό πού Τού ζητάμε, είναι προς τό συμφέρον μας; Δέν είναι ένας τρόπος για νά μάθουμε νά έπικοινωνούμε μέ τόν Θεό καί νά παραμένουμε κοντά του έξαρτώντας από Αυτόν κάθε υπόθεση τής ζωής μας; Αυτό άκριβώς τονίζει καί ό άγιος 'Ιωάννης τής Κλίμακος: «Νά μή λέγεις, όταν για πολύ καιρό προσεύχεσαι χωρίς νά παίρνεις αυτό πού ζητείς, πώς δέν κατόρθωσες τίποτε, διότι ήδη κάτι σπουδαίο κατόρθωσες· διότι ποίό άνώτερο άγαθό ύπάρχει από τήν προσκόλληση στον Κύριο καί από τή συνεχή παραμονή στην ένωση μαζί του;» (Κλίμαξ, Λόγος ΚΗ', 33).

Πολλές φορές δέν παίρνουμε αυτό πού ζητάμε από τόν άγιο Θεό, ώστόσο

ώφελούμαστε μέ άλλο τρόπο. Μπορεί νά περιμένει κανείς χρόνια ολόκληρα γιά νά δει νά αλλάζει ό δύστροπος σύζυγος, νά έπιστρέφει τό παραστρατημένο παιδί, νά θεραπεύεται ό άρρωστος· κι όμως όλο αυτό τό διάστημα δέν πηγαίνει χαμένο. Τό αντίθετο μάλιστα. Η περίοδος τής φαινομενικής σιωπής τού Θεού τελικά αποδεικνύεται ως ή πιό γόνιμη περίοδος τής ζωής μας. Διότι μέσα από τή δοκιμασία αύξάνει ή πίστη και ή έλπίδα μας στόν Θεό, καταρτιζόμαστε στήν ύπομονή και στήν ταπείνωση, οδηγούμαστε στή μετάνοια. Καί ακόμα αισθανόμαστε έντονότερα τή χάρη τού Θεού πού μάς ένισχύει γιά νά άνπμετωπίσουμε τό κάθε πρόβλημα. Είναι χαρακτηριστικό τό παράδειγμα τού άποστόλου Παύλου ό όποιος παρακάλεσε έπανειλημμένως τόν Θεό νά τόν άπαλλάξει από χρόνια άσθένεια πού τόν βασάνιζε, άλλ' ό Κύριος τού άπάντησε: «Αρκεί σοι ή χάρις μου». Σού είναι άρκετή ή χάρις μου, μέ τήν όποια σέ ένισχύω (Β' Κορ. ιβ' 9). Καί πράγματι! Μέ τή χάρη τού Θεού ό μεγάλος Απόστολος ξεπερνούσε τις δυσκολίες τής άσθένειας και συνέχιζε άνεπηρέαστος τό θαυμαστό άποστολικό του έργο.

Επομένως, κι όταν ό Θεός δέν άπαντά στις προσευχές μας, έμείς ώφελούμαστε, και μάλιστα πολλαπλά. Ενώ νομίζουμε ότι δέν μάς άπαντά, Εκείνος μάς έπισκέπτεται μέ πλούσια έκχυση θείας Χάριτος. Λοιπόν άς μήν άπελπιζόμαστε κι άς μήν άποκάμνουμε προσευχόμενοι. Ο φιλόανθρωπος Κύριος ως στοργικός Πατέρας πρόθυμα δέχεται τούς στεναγμούς τής καρδιάς μας και μάς άπαντά άνάλογα μέ τό άληθινό, τό αιώνιο συμφέρον μας. Άς Τού έμπιστευθοϋμε ολόκληρη τή ζωή μας. Εκείνος γνωρίζει.

Πηγή: theomitoros.blogspot.gr